

Redaktör:
Richard Appelblom
021-19 92 80
richard.appelblom@vlt.se

Agneta Lökrantz
021-19 92 72
agneta.lokrantz@vlt.se

ledare

Rödgrön otydlighet blev tydlig

Valrörelsen har rivstartat redan i januari med två partiledardebatter och två dueller mellan Fredrik Reinfeldt (M) och Mona Sahlin (S).

En regering måste stå till svars för verkligheten, medan oppositionen kan

lova brett och diffust. Därför kan debatter som gårdagens i SVT:s Agenda vara till fördel för Alliansregeringen.

Den redovisade vad som faktiskt har gjorts, framhöll att Sverige har klarat krisen jämförelsevis bra och krävde

besked av oppositionen.

Den rödgröna oppositionen var däremot våltalig om vad den ville, men inte om hur målkonflikter i den egna politiken och intern oenighet skall hanteras.

Är idel öra. Göran Hägglund vill komma ut i stugorna och prata politik med "verklighetens folk".

FOTO: SCANPIX

Om ambitionen är att höja opinionssiffrorna, vilket vi får förmoda att den är, är det tämligen givet att något måste göras.

Kristdemokraterna måste komma på hur de ska göra för att ta partiet bort från den där fyraprocentsspårren – och det är nu det gäller.

I skuggan av ganska dåliga opinionssiffror höll Kristdemokraterna kommun dagar i Jönköping i helgen. 4,4 procent i senaste mätningen för Synovate som kom i fredags är ett ganska blygsamt väljarstöd.

Det hade varit frestande att i det här läget ta till ett ord som "kristdemokraterna". (T:et har ibland en tendens att ramla bort när fingrarna far över tangentbordet, därav den oavsiktliga ordleken.)

Kristdemokraterna har aldrig varit något stort parti. Visst har partiet ofta balanserat på fyraprocentsspårren, men faktum är att de gånger som opinionssiffrorna halkat under den är ganska få. Av de 38 mätningar som Synovate gjort sedan valet i september 2006 har partiet hamnat under fyraprocentsspårren endast sju gånger. 2008 var därvidlag inget bra år, då fem av mätningarna är från det året, med februari månads 3,0 procent som botenotering under mandatperioden.

Detta är dock något partiledaren Göran Hägglund inte tycks bry sig om. I varje fall

märks det inte utåt. Letar man upp partiets hemsida på internet möts man av en bild av en glatt leende Hägglund, och man kan ana en gnuttas bus i hans ögon. Därtill är han regeringens kanske gladaste minister, och en rolig prick. Han verkar alltid lugn och trevlig vad han än pratar om och det går hem hos partiets kärnväljare – men inte så många fler utöver det.

Om ambitionen är att höja opinionssiffrorna, vilket vi får förmoda att den är, är det tämligen givet att något måste göras. Mittenfäran i svensk politik är numera ganska bred och tätbefolkad och ska Kristdemokraterna höja sig över mängden där krävs förändring.

Partiet har det svårt med trovärdigheten i många frågor och någon radikal förändring är inte på gång. Kommundagarna har behandlat klassiska kristdemokratiska frågor som familj, vård och omsorg, synbart utan någon särskilt originell infallsvinkel. Men kanske är det ändå där, om någonstans, som Kristdemokraterna kan plocka röster.

I november startade Göran Hägglund en vad han kallade för köksbordskampanj. Vem som helst skulle få bjuda hem honom för samtal runt köksbordet och han lovade att mycket av det han skulle få höra skulle i framtiden märkas av i partiets politik.

Nu ska kampanjen utökas. Alla KD-politiker, från minister- till kommunnivå, ska delta. På det här sättet hoppas Kristdemokraterna få komma ut och prata med folk och lyssna på vad de har att säga om sin vardag och verklighet inför valet.

Den strategin har alla chanser att bli mer lyckosam än knacka dörr-varianten som främst kollegerna i oppositionen har för avsikt att genomföra. En undersökning som Synovate gjort nyligen visar att åtta av tio svenskar inte vill att politiker ska komma och knacka på, oanmälda.

Hur som helst måste Kristdemokraterna se till att skaffa en egen tydlig röst, en som när fler än de redan frälsta, om uttrycket ursäktas. Kristdemokraternas kärnväljare utgör en alltför liten bas för att partiet ska vara garanterat representation i riksdagen även efter nästa val.

Kanske är det som Hägglund kommit till insikt om? På frågan om att ingå i en valallians med övriga borgerliga partier för att säkra riksdagsmandaten, säger han nej.

Kristdemokraterna har förvisso problem, men problem är till för att lösa. Hägglund med flera måste komma på hur de ska få upp partiet på säkrare opinionsmark.

Det är nu det gäller. På valdagen får vi veta om de har lyckats.

Om: ekonomiska motorer och snällhet

BJÖRN NORDEN, 021-19 90 00
bjorn@carlbyorn.se

RÄTT TILL ARBETE

Det finns många saker man kan säga att mänskligheten har rätt till. Tyvärr är det inte alltid det hjälper att det finns rättigheter. Alla barn har rätt att växa upp med sin mamma och pappa. En rättighet. Vi vet att det inte alltid sker. Alla har rätt att äta sig mätta. Svårt är som bekant ett världsproblem.

Rätt till jobb. Kan man säga så? Ja, ur ett mänskligt perspektiv är det självklart att varje människa som kan arbeta skulle ha rätt att få tillföra av sig själv i uppbyggandet av samhället. Men fungerar det att tänka så? Och vad händer om vi utgår därifrån i våra tankar om sysselsättning?

För att kunna svara på frågan måste vi titta på hur samhället fungerar. Utöver arbete kräver ersättning. Ekonomi. Lite förenklat kan man säga att de företag som producerar varor eller tjänster är motorer i ekonomin. Den offentliga sektorn har sin inkomst från skatter, vilket gör att dess möjligheter att skapa jobb begränsas. Man kan inte anställa för att få in skatt för att anställa. En enkel slutsats blir då att näringslivets välmående är avgörande för hur stark ekonomin och därigenom sysselsättningen kan vara.

En arbetsgivare kommer aldrig att anställa någon för att vara snäll. Hur mycket vi än kräver det. En arbetsgivare anställer när denne behöver arbetskraft för att utföra organisationens uppdrag. Och när ekonomin tillåter.

Om jag vill ha ett specifikt jobb är det arbetsgivaren som bestämmer om jag får det. På vilka grunder? Kompetens. Grundad på kunskap, social förmåga, erfarenhet eller något annat som organisationen behöver. Om ABB vill ha en elkraftsingenjör spelar det ingen roll om jag anser mig ha rätt till jobb och lägger ner energi på det. Det är bättre att jag gör mig anställningsbar.

I Sverige har vi ett problem. Det kommer inte att finnas tillräckligt med människor med rätt kompetens för de arbetsgivare som har anställningsbehov. Desto viktigare är att vi ser till att skaffa den kompetens arbetsgivarna behöver. Ofta krävs det utbildning. Rätt utbildning. Kompetensen måste matcha behoven.

Rätt till jobb? Njae. Det fungerar inte så. Frågan är större. Tillgång och efterfrågan. Export och import, med mera.

Jag vill ändå säga två saker. Beslutsfattare behöver arbeta för att underlätta för våra ekonomiska motorer. Vi andra behöver ta reda på behoven och göra oss redo.

Björn Norden